

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Пазарджик, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мария Ненова

при участието на секретаря С.ка Миладинова
като разгледа докладваното от Мария Ненова Гражданско дело №
20235220103619 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Ищецът „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД чрез пълномощника си адвокат М. е предявил против ответника Г. Д. Д. иск за заплащане на сумата от 1 000 лв., предявена частично от 44 000 лв., представляваща изплатеното от ищеца на Г. А. Б. застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди по щета № 43072952100316, заведена във връзка с ПТП, настъпило на 24.05.2019 г. в гр. Пазарджик, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане. Претендира заплащане на разноските по делото. Ангажира доказателства.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът Г. Д. Д. е признал иска и е представил доказателства за заплащане на сумата от 1 010 лв., от която 1 000 лв. главница и 10 лв. лихва за забава за периода от 11.08.2023 г. до 07.09.2023 г. Моли да не му бъдат присъждани разноските по делото, тъй като животът му е труден, не може да упражнява професията си, работи на минимална работна заплата и се грижи за възрастния си баща. Ангажира доказателства.

С молба от 13.10.2023 г. ищецът признава извършеното плащане, но счита, че ответникът дължи разноски, тъй като плащането е извършено след завеждане на иска.

Съдът като взе предвид доводите на страните и прецени поотделно и в съвкупност доказателствата по делото намира за установено следното:

С влязла в сила присъда по НОХД № 356/2020 г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик Г. Д. Д. е признат за виновен в това, че на 24.05.2019 г. в гр. Пазарджик, обл. Пазарджик на ул. „*****“ при управление на МПС – лек

автомобил „Фиат“, модел „Пунто с рег. № РА*****ВВ, е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно: чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, чл. 25, ал. 1 от ЗДвП, чл. 77, ал. 1 от ППЗДвП и с тези действия умишлено е причинил средна телесна повреда на Г. А. Б. от гр. Пазарджик, изразяваща се в контузия на главата със субдурален хематом в дясно (слепоочно) и счупване на дясната слепоочна кост, довели до коматозно състояние, което е причинило на пострадалия Б. разстройство на здравето временно опасно за живота по смисъла на чл. 129 от НК.

На 20.01.2022 г. „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД в качеството на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с виновния водач, е изплатил на увреденото лице Б. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 44 000 лв.

На 07.09.2023 г. ответникът Г. Д. Д. е заплатил на ищеца „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД претендираната главница от 1 000 лв. и лихва за забава за периода от 11.08.2023 г. до 07.09.2023 г. в размер на 10 лв., което плащане ищецът признава.

При така установените правнорелевантни факти съдът намира следното от правна страна:

Предявен е регресен иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1 и 3 от КЗ за заплащане на платеното от застрахователя застрахователно обезщетение на увреденото лице в резултат от ПТП, при което виновният водач е извършил нарушение по ЗДвП, като е управлявал МПС под въздействие на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма и е напуснал мястото на настъпването на ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон. В тежест на ищеца е при условията на пълно и главно доказване да установи по делото настъпването на ПТП, причинено от ответника под въздействие на алкохол над допустимата по закон норма и напускане на мястото на ПТП преди идването на органите за контрол на движение, както и плащането на застрахователно обезщетение на увреденото лице.

По делото не е спорно съществуването между страните на застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност към датата на настъпване на ПТП, причинено по вина на ответника, за което същият е признат за виновен с влязла в сила присъда, която е задължителна за гражданския съд на основание чл. 300 от ГПК, както и изплащането на застрахователно обезщетение на увреденото лице. В хода на процеса ответникът е заплатил претендираната сума, ведно със законната лихва за забава от датата на завеждане на исковата молба до датата на плащането, което плащане се признава от ищеца. Това обстоятелство следва да бъде взето предвид от съда по реда на чл. 235, ал. 3 от ГПК, като факт, настъпил след предявяване на иска, който е от значение за спорното право. Ето защо предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Ищецът претендира присъждане на разноските по делото, тъй като ответникът е дал повод за завеждане на делото.

Съгласно чл. 78, ал. 2 от ГПК, ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Визираната норма свързва правото на ответника на разноски с основателността на предизвикания от него правен спор, преценката за което налага изследване на извънпроцесуалното му поведение – доколко същият е станал повод за търсената съдебна защита, както и на поведението му след сезиране на съда – дали е признал иска. Съгласно Определение № 646 от 07.11.2017 г. на ВКС по ч.т.д. № 2565/2017 г., II т.о. при предявен иск по чл. 274, ал. 1 от КЗ (отм.), ако застрахователят не е поканил делинквента да заплати доброволно задължението си и е направено признание на иска е приложима разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК. Този отговор произтича от непротиворечивата практика на ВКС, че вземането на застрахователя по регресния иск против делинквента става изискуемо с поканата за изпълнение.

В случая ищецът не твърди, нито от приетите по делото писмени доказателства се установява да е предявил извънсъдебно регресното си притезание срещу ответника с надлежно отправена покана за плащане. Такава покана представлява самата искова молба, връчена на ответника на 17.08.2023 г. На тази дата вземането на ищеца е станало изискуемо. В срока за отговор по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът е признал иска и е платил задължението, ведно със законната лихва. Следователно същият не е дал повод за завеждане на иска и е признал иска, поради което следва да бъде освободен от отговорността за разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 235, ал. 2 и 3 от ГПК Районен съд – Пазарджик

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, седалище и адрес на управление: гр. София, район „Триадица“, бул. „Витоша“ № 89Б, представлявано от главния изпълнителен директор К. Х. Ч. и изпълнителния директор Б. А. В., против ответника Г. Д. Д., ЕГН ***** от гр. Пазарджик, ул. „*****“ иск по чл. 500, ал. 1, т. 1 и 3 от КЗ за заплащане на сумата от 1 000 лв., предявена частично от 44 000 лв., представляваща изплатеното от ищеца на Г. А. Б. застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди по щета № 43072952100316, заведена във връзка с ПТП, настъпило на 24.05.2019 г. в гр. Пазарджик, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ искането на ищеца „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, седалище и адрес на управление: гр. София, район „Триадица“, бул. „Витоша“ № 89Б, представлявано от главния изпълнителен директор К.

Х. Ч. и изпълнителния директор Б. А. В., за осъждане на ответника Г. Д. Д., ЕГН ***** от гр. Пазарджик, ул. „***** да заплати разноските по делото.

Решението може да се обжалва от страните пред Окръжен съд – Пазарджик в двуседмичен срок от съобщаването.

Препис от решението да се връчи на страните чрез пълномощниците им.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____